

בהורים בעלי תרבושים, וכשראי את הבחורות ואת הקופסת אשר על השלחן נגשו ותחבו איזה מטבעות לתוכה.

— כמה נתת? — שאלתי אחד מהם בכונת. — אני של מתי, הוא אומר, 2 שילינג "זויראל-נאם", כמו כלם. בשביל ה"פורגיה" (ההצגה).

סבורים היו כי זהו המחר של ה"פורגיה" בת"א וטיילו ארוכות וקצרות ברחובות ת"א בעד כספם...

ובראותי בתלכוכה ב"ציאת מצרים" את אהינו בעלי הפאות ואחיותינו השחרחרות ששזפ-תן שמשו של האימם יחיה, אשר עלו אתמול בסערות תימן בתוך "טרומבילים" המובילים ע"י נהנים ערביים, נזכרתי בעתון הפורימי "מבו הלים ורחופים", שהוציאו בשנה זו. וביחוד בספור המבואל-השופט והקבר-שקבר את כל "עתונם" זה...

הן יודעים אנו כי איני בתולה צעירה בת 16 שנה וגם אין חלקי בין האימטניסים הגדולים, אבל בקראי את המעשיה הפורנוגרפית הזאת ואת הנבול-פה הערבי שבה, הרגשתי כי אדום כסת את כל פני, וכמדומני גם את פניכם, מבושח...

מתנה טובה נתן הקב"ה לתימנים: סנולה להתבוללות. שמחים אנו לראות את התימנים לכר שי קשקשים אפילו בצאתם ממצרים, את צעיריהם במכנסים קצרים ובצוארונים רחבים... נוסח מוס-קבה וירחב לנו לראות בשבת בין מנחה למערוב את המאמה ואת סעדה מהאר-אל-תאנאק שהן לכושות עפ"י המורה האחרונה של פרוי, אבל עד כדי פורנגרפיה כזו לא היה צריך להגיע.

ופחמת שחיום עש"ס והבחורה-הזעזער עומד

וברוך משנת עתים: אשתקד נתחפשו בני-דודנו מיפו ולכשו כובעי-בר אירופים על ראשם לכל יכירום מפניו. עינא-בישא, והשתא יצאו בתר-בושים אדומים לראשיהם. וגם נשיהן באו לעשרות ולמאות תחת צעיפיהן השחורים ומלאו את שדרות רוטשילד ואת כל הרחובות הצוחלים.

ולמה גדל כ"כ מספרם של שכנינו מיפו בנש-פי פורים בת"א? מפני שה"פלשטין" הכריז חרם והתנפל על ה"שכאב" שביפו ההולכים ומבזבזים את כספם בתל-אביב...

ומשעה שהכריזו האגודיסטים בעירנו-חרם על הקרנבל בת"א ואסרו על בנות ישראל הכשרות לנ-סוע לשם, נתדוקנה כמעט כל מאה-שערים מכנר-תיה ומבחריה, ואראה בנחמת אם לא ראיתי ב"מוגרבי" כמה עשרות זוגות של פאות ירושל-מיות!

עברתי ברחוב "ומדבר כלשון עמו" וראיתי שתי צעירות, אחת יושבת בפנת הרחוב על יד שלחן קטן וקופסת "קרן הקימת" לפניו והשניה סובבת ברחוב וסרנא התסוע לסיכה כדי להעלות "לויתן" בחכה.

התנפלת הצעירה ב"סרט" של בחור אחד והתכוננה לתסע את הסיכה בכנרו, אבל הוא השי-תמט מידיה ואמר כי כבר קנה היום "שלשה סר-טים".

ואולם הבחורה תקפה אותו ב"רס"י ות-וגרזה עליו לתרום לקופסת: — דבר רי-ת! ענה לה בקול וניצל מידה.

וחשבתי: מילא הנזירה של "כל איש יהיה שורר בביתו". נתבטלה מכבר ביחוד בפורים, אבל הנזרה השנית "ומדבר כלשון עמו" קשה היא מאד לאחב"י אפילו בעיר העבריה הראשונה.

עודני טהרהר במיליפופיא זו והנה נגשו שני

וסכופלת כראוי לפורים, והזיווג עלה יפה מכל הבחינות הן מצד הלשון והן מצד התוכן.

אגב, בצאתנו מן המסיבה בבית עבאדי אשר ברחבת החילונו לחפש את הכובעים שנתבלבלו בכניסה.

— לי יש סימן מובהק על כובעי, אמר לי נרדכי בן הלל הכהן. כי כתובות בתוכו הר"ת שלי מ. ב. ופירושן: "מיון כאפילו" (הכובע שלי). ובטח אמצאהו.

— ואני בטח לא אמצא את כובעי, עניתי לסופר הליצן הזה, כי גם אני רשמתי בתוכו את הר"ת שלי: י. ק. ופירושן: "יענעמס קאפילו" כלומר: הכובע של אחרים...

וגם חרכונה זכור לטוב: נכנסתי בנחלת בנימין לאחת ההנויות ומצא-תי שם שנים משכנינו לכושי הדר, שכאו לקנות ממהטות-משי לכבוד ה"קרנבל". מדברים הם צר-פתית עברית עם החנוני היהודי ולשון ערבית בינם לבין עצמם.

— מה סחיר התריסר? — שאל אחד מהם כצרפתית שלו. — ששים נרוש! — ענה היהודי אף הוא בצר-פתית, כלומר באצבעותיו.

נסה הערבי השני לעמוד על המסח כנחונ במזרח ובדמשק, ומשך אותו השני בשרוולו ואמר בלחש: — "אוסקוט יא שייך!" (שתוק, אחא!), כאן לא "שאם" (דמשק)...

הוציא הנכסלמן הערבי מכיסו חצי תריסר ממבעות לבנות ומצלצלות של 2 שילינג כ"א ומסרן ביד רחבה לחנוני היהודי, שמסר לו את הקופסא באריוח יפה. שני חשכנים יצאו בקידה והשתחווה מורחית-צרפתית ונפרדו ב"שלום" עברי נמור.

תתפיים ברגלים ואיש באתו ובאחותו ידובקן כד-גים מלחיים בחבית אחת—וכנגדה המכונית הגדו-לה והחדשה של "הנה" או המהיר—לוני ה-נוסעת היא בהרחבה על כסאות חדשים ומרר-פרים, יושבים אחב"י כארון בבית מרתפו, והכל בחצי חנם—8 גרוש אפילו בפורים ובדיוק נמרץ, כלומר, באיחור של חצי שעה—רק...

ואם אומר לספר לכם את כל אשר ראיתי וש-מעתי בשבוע זה בת"א לא תכלה היריעה וביחוד לאחור שחזרתי משם שבור ורצוף, וכותב אני על רגל אחת כי השניה נפצעה על ידי שכני במכונית...

וע"כ מוטב שאספר לכם מה שלא ראיתי ואל אשמעתי: סבותי בכל העיר העבריה הראשונה וראיתי גמלים פורחים באויר, סוסים רצים כשרים, מודעות גדולות וקטנות, כרוזים לאישתמודעי בקול-קולות על המכביאדה ועל היריד ועל כל מיני קשקשים ראיתי בת"א את "כל ירושלים", ו"כל צפת", והגליל והעמק וההר מבני המושבות והכפרים, פגשתי ערבים מבירות, מדמשק, רק דבר אחד לא ראו עיני אעפ"י שה-משתי בנרות בכל חוצות העיר ובנשפיה, את השם "עדלידע" בלי-יראה וכל-ימצא ככל ת"א בפורים, כאן דבר שמיח!

ובכן, אל תקרא "עדלידע" אלא — צהלולה!

ובכדי להביא נאולה לעולם רואה אני חוכה לעצמי להביא שם זה בשם אומרו או יותר נכון בשם יוצרו—ר. חיים נחמן ביאליק בכבודו וכ-עצמו

— צהלולה—מסביר המשורר שלנו לסופרים ולעתונאים שהקיפוהו על האכסדרה של בית עבאדי במסבה היפה שנערכה בשבת פדש לכבוד האור-חים הגדולים—צהלולא זו מורכבה משתי מלים: צהלה ויהי לו לא, שיש בהן שפחה כפולה

אמר עזמורת

קברות התאווה...

ובכן, ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי, ואני נסעתי מתלפיות לתחנת הרכבת, וראיתי שם מה שלא ראתה שפחה על הים.

שני מחנות צובאים על בית נתיבות הברזל בירושלים. בני-דורנו נוסעים להשתטח על קבר הנביא במכה, ואחב"י רצים שם בתולים ורחופים, כאחשתרנים ממש, צרורות קטנים וגדולים ביריהם ועל שכמם. נשים מתבוססות בכרים ובמזרונים, וגם עוללים ויונקי שדים בוכים, וכלם דוחקים זא"ז והודפים בצד ובכתף ומטפסים ועולים במסירות נפש בסולמה של הקרון ממדרגת שלישית, בשביל לכ-בוש שם מקומות לישיבתם ביד חזקה וזרוע נטויה ומכיכם נשערה מאד.

ועד שאנו נחפזים לעלות ברגז ובדאגה, שמא יקרמנו אחר חסי-שלום או שמא יברח חלילה אנדתי מת"א לפני בואנו—הנוסעים מבני דודנו מתכנסים לתוך הקרונות במתינות וכל איש על מקומו יבוא בשלום.

ומדי עברי לפני משרד המהיר רואה אני צעיר רים וצעירות וזקנים עומדים בתור ומביטים בפני הפקיד האוחז ביד את שופר התיליפון ובפני אשתו בבקשה ובתחנונים, שירחמו עליהם וירשמו להם מקום לכהפ"ח ליום מחר, כאלו נסיעתם היא דסד ומרת הרחמים מצדם. שלש בחורות חשופות זרוע וזוה, ערב תל-אביב, ותקועות "סרטים" על דש בנדן, יושבות ברחוב זה שעתיים על צקלוגיהן ומחכות לתורן...

ולא הרי הנסיעה במכונית קטנה של "ששח מקומות" כהרי הנסיעה במכונית החדשה של "הנה". במכונית קטנה יש לישיב בדיוק עד שמש-

שלושה מיני הילולא ישנם בא"י: הילולא דרש"בי במירון, הילולא דרי מאיר בעל הנס בט-בריה וגדולה מכלן הילולא דרבי מאיר בלוי נס בתל-אביב.

והא ראייה: עור ביום השני הלכתי בדרכי לעשות "אינספקציה" במאה שערים ובבית-ישראל בערב-פורים, ועד שאני מסתכל בחנויות וב"פורים גדיים" ונהנה בלבי מכל אותם התירושים והתיקו-נים שנעשו בשוק של מ"ש, נראו לי מנגד כתות כתות של בני-אדם הולכי דרך, שוירה שלמה שיר-דה משכונת הכוכרים, שפע מרובה של יהודים ויהודיות זקנים ונערים וביחוד נשים נבוהות ורח-בות-בשר בבגדי צבעוני, הולכים כיוצאי מצרים וכאילו ברחו חסי-שלום מרעידת האדמה, וכשראי-הים מקורב. והנה תהלוכה בוכה בוכה רי-ת ההולכת למאה-שערים. סללים גדולים ורחבים כפי מדת גופם מלאים "כל טוב" ומזרונים גדולים ושטי חים ומרברים—נתישבו כלם ברחוב על יד המכו-ניות, משתמחים ומתרפקים על הכרים ומכסתות ויושבים להם שעות שלמות בהום היום ומחכים ומצפים למכוניות הגדולות והקטנות שתבאנה לק-חתם לת"א.

— לאן אתו נוסעות? — שאלתי מצוכרית אחת צעירה ונבוהה בבגד-הצבעונין המזהיר. — אנו נוסעים לא סת"ר, ענתה הבוכארית בשתי עיני-שתי שלה. ובכן, חשבתי בלבי, נוסעים הם לא "עדלידע" ולא לקרנבל כי אם דוקא ל"ש-מ-ח-ת-א-כ-ח-ר". כי חוק לישראל הוא מימות עולם בבוכריה לעלות מרי שנה בשנה לאמאדאן (שושן הבירה) להשתטח על קבר "מרדכי ואסתר". אלא, שעכשוו-גדלה העליה לת"א להשתטח על קברות חדשים—